

Griffienn.
Not.nr. : 66.97.31/02

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 20 NOVEMBER 2007

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging :

In de zaak van het openbaar ministerie tegen :

1. , ingeschreven in het handelsregister te onder nummer en met maatschappelijke zetel te

2. , bestuurder vennootschappen, geboren te op , wonende te

3. , ingeschreven in het handelsregister te onder nummer en met ondernemingsnummer met zetel te

4. , bediende, geboren te op wonende te

VERDACHT VAN :

De eerste, de tweede, de derde en de vierde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1- 8° (en § 3), 146-1° en 2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te

ten kadaster gekend onder

HOGER BEROEP op dattig november laef door (1ste del.) beuden tegen alle beschuldigen van het 1ste commiss. (1ste del.) tegen Op 03.12.2007 door het 04 tegen alle beschuldigen - zie 2° blad

in eigendom toebehorende aan
met zetel te

publiciteitsinrichtingen of uithangborden te hebben geplaatst of gewijzigd
(art 99 § 1-8°)

nl. een uithangbord met witte en blauwe achtergrondverlichting op de noordelijke zijgevel en een uithangbord met witte achtergrondbelichting op de achtergevel met een contourlijn tussen de vijfde en de zesde verdieping in oranje neonverlichting rondom het gebouw

te op 31.1.2001 (st 17)

Wat de eerste en de tweede betreft

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, nl onder meer het plaatsen van reclameborden

De eerste en de derde :

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring

- van een bedrag van 8000 € in hoofde van de eerste
- van een bedrag van 17500 € in hoofde van de derde

zijnde

hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,

hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,

hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening

De eerste: ex aequo et bono onder voorbehoud van aanpassing door voorlegging van factuur 8000 €

De derde : door het maken van publiciteit en het verwerven van naambekendheid ex aequo et bono

3500 € per jaar of 2002 – 2003 – 2004 – 2005 – 2006 (5 jaar)

3500 x 5 = 17 500 €

HOGER BEG
HOGER BEG EP

nr op 4 12107 daaz

nr op 0 12107 daaz het O.M. vegen

"Lubbl.-) teem alle bezachtingen
(3° bezil.)

WAT DE PROCEDURE BETREFT

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 12 juni 2007.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

De dagvaarding om te verschijnen op de zitting van 12 juni 2007 van de 21ste kamer van de Correctionele rechtbank werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te . Deze dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastleggingen en identificeert de eigenares ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek. De strafvordering is ontvankelijk (art. 160 DORO). De kadastrale omschrijving dient te worden aangevuld zoals in het dispositief bepaald.

deelde mee dat het nodige wordt gedaan voor de inschrijving in het vergunningenregister. Deze inschrijving is niet op straffe van onontvankelijkheid opgelegd (art. 161 DORO).

3. Bij tussenvonnis van 12 juni 2007 werd met toepassing van art. 2bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering meester advocaat te aangesteld als lasthebber ad hoc om wat betreft de strafvordering te vertegenwoordigen. De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 25 september 2007 teneinde de lasthebber ad hoc toe te laten kennis te nemen van het strafdossier.

Op verzet van ingesteld op 6 juli 2007, werd bij vonnis van 25 september 2007 het verzet toelaatbaar verklaard en werd beslist dat het niet noodzakelijk was dat voor een lasthebber ad hoc werd aangewezen. De zaak werd in voortzetting gesteld op de openbare terechtzitting van 25 september 2007.

4. Op de openbare terechtzitting van 25 september 2007 werd de zaak behandeld en aanhoorde de rechtbank:

–de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door
toegevoegd substituut-procureur des Konings;

–de beklaagde in haar middelen van verdediging
voorgedragen door in plaats van
beiden advocaat te die
in ondergeschikte orde de opschorting van de uitspraak van de
veroordeling vraagt;

–de beklaagde in zijn middelen van verdediging,
voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester in
plaats van meester beiden advocaat te
die in ondergeschikte orde de opschorting van de
uitspraak van de veroordeling vraagt;

–de beklaagde in haar middelen van
verdediging, voorgedragen door meester advocaat te
die de opschorting van de uitspraak
van de veroordeling vraagt;

–de beklaagde in haar middelen van verdediging
voorgedragen door meester advocaat te
die de vrijspraak vraagt en in ondergeschikte orde
de opschorting;

–het ongunstig advies van het openbaar ministerie over de gevraagde
opschortingen van de uitspraak van de veroordeling.

De zaak werd in voortzetting gesteld op de openbare terechtzitting van 6
november 2007 ten einde de vierde beklaagde in de mogelijkheid te stellen
bijkomende stukken voor te leggen en het Openbaar Ministerie te laten
nagaan of de betwiste constructie werd verwijderd.

Op de openbare terechtzitting van 6 november 2007 aanhoorde de
rechtbank:

–het openbaar ministerie bij monde van substituut-
procureur des Konings;

–de beklaagde vertegenwoordigd door meester
in plaats van meester beiden advocaat te

–de beklaagde in plaats van meester vertegenwoordigd door meester beiden advocaat te

–de beklaagde meester in plaats van meester vertegenwoordigd door beiden advocaat te

–de beklaagde in plaats van meester vertegenwoordigd door meester beiden advocaat te

* * * * *

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

De feiten en hun kwalificatie

5. Op 16 januari 2002 werd proces-verbaal van vaststelling opgemaakt (st. 1) met betrekking tot het kantoorgebouw gelegen te eigendom van

Voor het gebied waar het gebouw is gelegen, werd een bijzonder plan van aanleg opgemaakt, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening van 17 december 1998.

Op het kantoorgebouw werden in opdracht van huurder van een deel van het gebouw, door twee uithangborden geplaatst op de linker zijgevel en de achtergevel, alsook een neoncontourlijn tussen de vijfde en zesde etage.

Deze werken werden zonder vergunning op 31 januari 2001 uitgevoerd (st. 17).

Uit een brief van de eigenaar van het gebouw, aan van 11 oktober 2000 blijkt dat de eigenaar geen bezwaar had tegen de reclamevoorzieningen voor zover de andere huurders geen bezwaren hadden en "*mits bekomen vergunning van* (st. 21).

6. Op 6 februari 2001 werd door de stedelijke bouwpolitie kennis gegeven van de vaststelling van de bouwovertreiding en werd de vennootschap aangemaand een vergunning aan te vragen (st. 27).

Een vergunning werd aangevraagd op 29 juni 2001 (st. 26). De vergunning werd door het college van burgemeester en schepenen geweigerd bij beslissing van 27 september 2001 (st. 25) op onder andere de volgende gronden: *“De stedenbouwkundige voorschriften van het bijzonder plan van aanleg bepalen dat in het gevelvlak van de gebouwen reclames zijn toegelaten die rechtstreeks verband houden met de benaming van de inrichting, het beroep, de handel of het bedrijf uitgeoefend in het gebouw. De maximum toegestane oppervlakte ervan bedraagt 1 m². De uithangborden voldoen qua inhoud aan deze voorschriften maar niet qua afmetingen. Het uithangbord op de zijgevel heeft een oppervlakte van +/- 49 m², de andere borden zijn in totaal (3 m² + 4,5 m²) +/- 7,5 m² groot. De reclamepanelen zijn aldus stedenbouwkundig onverantwoord en brengen de goede stedenbouwkundige aanleg in het gedrang.”*

Op 28 februari 2002 besliste het college van burgemeester en schepenen het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen waarbij het herstel bestond in de verwijdering van de zonder vergunning uitgevoerde constructies (st. 23).

Bij brief van 20 april 2006 (st. 76) sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij deze herstellvordering aan.

7. In een verklaring van 21 december 2002 zette

namens

uiteen:

- dat de vennootschap alle vertrouwen had in voor de uitvoering van de werken;
- dat het de bedoeling van de vennootschap blijft de toestand te regulariseren, waarbij zij bereid blijft een in redelijkheid bepaalde transactiesom te betalen;
- dat uit een onderhoud met de dienst stedenbouw van zou gebleken zijn dat bij de opstelling van het BPA geen aandacht werd besteed aan de functie handel en industrie, zodat het BPA niet voorzag in de mogelijkheid van afwijking van de voorschriften inzake reclame;
- dat een reclame van maximaal 1 m² aan een gebouw met zeven etages naast de autosnelweg geen enkele zin heeft;
- dat het onbegrijpelijk is dat op naburige gebouwen omvangrijkere reclameborden zijn aangebracht die dateren van vóór de inwerkingtreding van het B.P.A.;
- dat de vennootschap wellicht in oktober 2003 haar kantoren in een ander kantoorgebouw zou onderbrengen.

afgevaardigd bestuurder van

sinds 20 april 1994 en tot 23 januari 2007, verklaarde dat zijn vennootschap slechts onderaannemer was. Hoofdaannemer was de firma die de reclameborden verkocht aan de firma en die eveneens zou hebben ingestaan voor het aanvragen van de nodige vergunning. Volgens hem werd in eerste instantie voorgehouden dat de vergunning was verkregen. Later bleek echter dat de firma zich steunde op de aanwezigheid van soortgelijke installaties. heeft nadien nog de aanvraag voor de regularisatie opgemaakt.

Hij verklaarde eveneens dat zowel als bereid zouden zijn de uithangborden weg te nemen om ze eventueel op de nieuwe kantoorgebouwen te gebruiken. zou daarvoor al een offerte hebben gekregen (st. 48).

van verklaarde dat de reclameborden heeft gebouwd, reassembleerd en geplaatst voor rekening van Zelf heeft niet aan gevraagd of zij over de nodige vergunning beschikten (st. 64).

Opnieuw gevraagd naar de intenties van stelde op 8 juli 2003 een met de vorige verklaring gelijklopende verklaring op. Wel werd meegedeeld dat de vennootschap wel gehuisvest bleef in het kantoorgebouw waarbij een interne verhuis zou gebeuren: *"Deze deels vernieuwde lokalisatie opent het perspectief een aantal aanpassingen aan te brengen die de omvang van de publiciteit beperken, maar wel zo dat de zichtbaarheid behouden kan blijven. Dit in vergelijking met de andere omringende bedrijven. is steeds bereid tot een dialoog om tot een oplossing te komen. Graag wil de mogelijkheid onderzoeken, om een nieuwe aanvraag tot bouwvergunning in te dienen. Het is en blijft de bedoeling van om de toestand te regulariseren"* (st. 52).

Een eventuele reorganisatie van werd nadien aangevoerd om het innemen van een definitief standpunt uit te stellen (18 mei 2005, st. 69; 24 september 2005, st. 71).

Uiteindelijk maakt op 10 november 2005 opnieuw een verklaring over die grotendeels gelijklopend is aan de vorige verklaringen maar thans met de conclusie dat (opnieuw) overweegt haar kantoren binnen het gebouw te verlaten voor een nieuw kantoorcomplex. *"Dit in acht genomen wil voorstellen de uithangborden volledig te verwijderen ten laatste op 30 september 2006. Een andere mogelijkheid is het grote uithangbord op de zijgevel (= oppervlakte 49 m²) te verwijderen tegen 30 juni 2006. Het andere uithangbord, dat zeer bescheiden is in oppervlakte kan dan verwijderd worden november 2006. Op deze manier kan de zichtbaarheid behouden blijven. en wordt de publiciteit beperkt. Het is en blijft de bedoeling van de om de toestand te regulariseren. is steeds bereid tot een dialoog om tot een oplossing te komen"* (st. 75).

8. Uit een door neergelegd stuk blijkt dat de panelen en de neoncontour op 29 november 2006 werden verwijderd.

Uit een door neergelegd stuk blijkt dat deze vennootschap bij brief van 3 mei 2006 aan de eigenares van het gebouw de huurovereenkomst tegen 30 november 2006 opzegde.

De betwiste constructies werden met andere woorden verwijderd daags vóór de beëindiging van de huurovereenkomst.

9. De beklaagden worden vervolgd voor het geplaatst of gewijzigd hebben van publiciteitsinrichtingen of uithangborden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, met de verzwarende omstandigheid zoals bedoeld in art. 146, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO).

Bespreking

Wat de eerste en tweede beklagde betreft

10. De beklaagden voeren in hoofdorde de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering aan wegens schending van art. 6 E.V.R.M. omdat zij niet onverwijld op de hoogte zouden zijn gebracht van de aard en de reden van de tegen hen ingebrachte beschuldiging, de zaak niet binnen een redelijke termijn werd behandeld en "vele potentiële" getuigen à décharge niet werden verhoord.

De beklaagden werden in de aan hen betekende dagvaarding, bijgevolg van bij de aanvang van hun vervolging, op de hoogte gebracht van de aard en de reden van de tegen hen ingestelde strafvervolging.

Evenmin is de redelijke termijn overschreden. De tweede beklagde werd verhoord op 17 februari 2003 en 24 november 2003. Nog buiten beschouwing gelaten de vraag of de beklaagden door deze verhoren onder de dreiging van een strafvervolging leefden met ernstige weerslag op hun persoonlijke toestand omdat zij verplicht werden bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen de beschuldigingen die tegen hen werden ingebracht, dient in elk geval erop te worden gewezen dat het openbaar ministerie na de vaststelling van de bouwovertreiding het dossier op geregelde tijdstippen heeft behandeld en daarbij, in het kader van een opportuiniteitsbeoordeling, met het instellen van de strafvordering heeft gewacht tot zolang redelijkerwijze kon worden verondersteld dat de beklaagden zelf zouden overgaan tot verwijdering van de constructies. Dit uitstel bij het aanhangig maken van de strafvordering voor de rechtbank was mede in het belang van de eerste en tweede beklagde. De eerste en tweede beklagde werden op de hoogte gebracht van de herstellvordering van het College van burgemeester en schepenen van (st. 53) en de tweede beklagde verklaarde in dit verband te wachten op een opdracht van de derde beklagde zodat de eerste en tweede beklagde niet onwetend waren over wat van hen en de andere beklaagden werd verwacht indien zij het instellen van de strafvordering wensten te vermijden. In deze omstandigheden is van een overschrijding van de redelijke termijn geen sprake. Dat de beklaagden uiteindelijk werden gedagvaard nadat, in de periode tussen de laatste opsporingsdaad en het bevel tot dagvaarding, de constructies werden verwijderd, doet aan het voorafgaande geen afbreuk.

De beklaagden verduidelijken niet welke getuigen volgens hen hadden moeten worden verhoord. Zij hebben tijdens het opsporingsonderzoek niet gevraagd dat bepaalde getuigen zouden worden verhoord en hebben evenmin van de mogelijkheid om getuigen voor de rechtbank te dagvaarden, gebruik gemaakt.

Van enige schending van de rechten van verdediging is dan ook geen sprake.

11. De beklaagden voeren aan dat het college van burgemeester en schepenen op grond van een onjuiste interpretatie van het voorschrift van het bijzonder plan van aanleg de veraanwinst weigerde en dat de Bestendige Deputatie van de Provincie op 29 januari 2004 in hoger beroep wel een regularisatievergunning afleverde aan een andere huurder in hetzelfde gebouw, en dit op beroep dat door de tweede beklaagde namens was ingesteld. Hieruit leiden de beklaagden hun goede trouw af.

De beklaagden worden vervolgd als (mede-)daders van het misdrijf bestaande in de plaatsing van de constructie zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

De mogelijkheid dat het werk na de uitvoering ervan alsnog vergund zou kunnen worden, is irrelevant voor de vaststelling van hun schuld aan het uitvoeren van de werken zonder voorafgaande vergunning. Dat de weigering van de vergunning in voorkomend geval een onwettige beslissing zou zijn, is om dezelfde reden irrelevant.

Uit de beslissing van de Bestendige Deputatie op het beroep van blijkt overigens dat de Bestendige Deputatie de argumentatie in verband met het onderscheid tussen "reclameborden" en "uithangborden" verwierp en de vergunning slechts afleverde met toepassing van het destijds toepasselijke art. 49 van het Gecoördineerd Stedenbouwdecreet van 22 oktober 1996. De beslissing van de Bestendige Deputatie van 29 januari 2004 (gesteld dat zij definitief is, wat de rechtbank op basis van de voorgelegde stukken niet kan beoordelen) kan dan ook zeker niet worden aangegrepen als argument voor de stelling dat de beklaagden de constructie plaatsten vooruitlopend op een met zekerheid te verkrijgen vergunning.

Integendeel. Uit het door de beklaagden voorgelegde stuk "*Volmacht tot plaatsing zonder voorafgaande schriftelijke vergunning*", volgens de beklaagden gedateerd 29 november 2000 – bijgevolg een tweetal maanden vóór uitvoering van de werken – blijkt dat alle partijen wisten dat de constructies werden geplaatst zonder vergunning en eveneens zonder garantie dat die vergunning wel ooit zou worden verleend. De tekst van die zogenaamde "volmacht" luidt immers: "*Ondergetekende [een vertegenwoordiger van verleent volmacht aan om tot de betreffende plaatsing over te gaan, zonder voorafgaandelijk door de gemeentelijke diensten te zijn ingelicht omtrent het al dan niet verkrijgen van een toelating. Met deze beslissing aanvaardt ondergetekende de volledige verantwoordelijkheid in verband met alle eventuele gevolgen voortvloeiend uit de beslissing van voorgenoemde diensten*".

Van goede trouw op het ogenblik van het plegen van het strafbare feit kan dan ook geenszins sprake zijn. Het gaat daarentegen over een zeer weloverwogen wetsovertreding waarbij de partijen over de eventuele gevolgen op voorhand een overeenkomst sloten.

De omstandigheid dat eventueel andere strafrechtelijk verantwoordelijke personen (met name de hoofdaannemer) niet werden vervolgd, doet geen afbreuk aan de eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de eerste en tweede beklaagde.

12. Uit het strafonderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is bijgevolg gebleken dat de tenlastelegging ten aanzien van de eerste en tweede beklaagde naar voldoening van recht bewezen is.

Het aan de tweede beklaagde ten laste gelegde feit werd door hem willens en wetens gepleegd.

De eerste en tweede beklaagde kunnen bijgevolg met toepassing van art. 5, tweede lid, laatste zin, Strafwetboek worden veroordeeld.

Wat de derde beklaagde betreft

13. De derde beklaagde betwist haar strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor het ten laste gelegde feit niet.

Uit het strafonderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is afdoende gebleken dat de tenlastelegging ten laste van de derde beklaagde naar voldoening van recht bewezen is.

Wat de vierde beklaagde betreft

14. De vierde beklaagde vraagt de vrijspraak onder andere omdat zij op het ogenblik van de plaatsing van de constructies nog niet in dienst van de derde beklaagde was en bijgevolg hiervoor geen enkele verantwoordelijkheid droeg. De arbeidsovereenkomst dateert van 1 april 2002 terwijl de werken werden uitgevoerd op 31 januari 2001.

De vierde beklaagde dient bijgevolg te worden vrijgesproken.

Straftoemeting

15. Het ten laste gelegde misdrijf is strafbaar met gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 2.000 tot 400.000 EUR of met één van die straffen alleen.

Met toepassing van art. 7bis en 41bis, § 1, Sw. bedraagt de op de rechtspersoon toepasselijke geldboete 2.000 EUR tot 800.000 EUR.

Rekening houdend met de periode waarin de feiten werd gepleegd (vóór 1 januari 2002) en met het beginsel van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet (art. 2, eerste lid, Sw.), moet de geldboete eveneens worden opgelegd in frank en vervolgens worden omgerekend in euro. De in Belgische frank op te leggen geldboete dient te worden verhoogd met 1990 opdecimes.

Wat de eerste en tweede beklaagde betreft

16. De eerste en tweede beklaagde vragen de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De beklaagden hebben bewust, zonder zich te kunnen verschuilen achter onwetendheid, strafrechtelijk gesanctioneerde stedenbouwkundige voorschriften overtreden. Bij een afweging van het risico van strafrechtelijke vervolging tegenover het commerciële voordeel van de uitvoering van de overeenkomst, hebben zij voor het laatste gekozen. als zij al niet hebben gehandeld in de overtuiging dat op basis van de "volmacht" in elk geval moet instaan voor de financiële gevolgen van een strafrechtelijke veroordeling.

Hun handelingen brengen de afdwingbaarheid van in het algemeen belang voorgeschreven regels in het gedrang. Hun houding geeft blijk van een maatschappelijk nefaste overtuiging dat commerciële of economische motieven stedenbouwmisdrijven kunnen rechtvaardigen.

In deze omstandigheden zou de toekenning van opschorting onvoldoende recht doen aan de handhaving van stedenbouwkundige voorschriften. Evenmin houdt de op te leggen geldboete enig risico op sociale declassering in.

Op de gronden zoals hierboven uiteengezet, is geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn zodat van art. 21 *ter* Voorafgaande Titel Strafvordering geen toepassing kan worden gemaakt.

17. De eerste beklaagde beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

Indien de weerslag van de stedenbouwkundige overtreding op de omgeving mogelijk veeleer beperkt kan geweest zijn, rechtvaardigt de weloverwogen overtreding van stedenbouwkundige voorschriften, zoals hiervoor uiteengezet, de hierna op te leggen geldboete.

18. De tweede beklaagde werd, weliswaar in een relatief ver verleden (1994) al veroordeeld tot een geldboete van 2.000 frank, waarvan de helft met uitstel, wegens een zelfde misdrijf.

Ter terechtzitting verklaarde hij dat hij handelde onder commerciële druk. Dit kan echter het begaan van de bouwovertreiding niet verschonen en de weloverwogen overtreiding van stedenbouwkundige voorschriften, zoals hiervoor uiteengezet, rekening houdende met zijn strafrechtelijk verleden, rechtvaardigt de hierna op te leggen geldboete.

19. Het Openbaar Ministerie vordert ten laste van de eerste beklagde de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel van 8.000 EUR, ex aequo et bono begroot.

De factuur die de eerste beklagde stuurde aan de hoofdaannemer, werd opgesteld voor een bedrag van 35.054,87 EUR.

Ermee rekening houdend dat bij de begroting van het wederrechtelijk vermogensvoordeel geen rekening moet worden gehouden met de kosten die de beklagde maakte, kan het wederrechtelijk vermogensvoordeel zonder twijfel op minstens 8.000 EUR worden begroot.

Het zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat de eerste beklagde het voordeel zou behouden van het misdrijf dat zij heeft gepleegd. De verbeurdverklaring draagt ertoe bij de verstoorde maatschappelijke orde te herstellen door dit voordeel ongedaan te maken.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven werden verkregen, werden niet gevonden in het vermogen van de beklagde zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een bedrag dat overeenstemt met de geraamde geldwaarde van de verkregen voordelen.

Wat de derde beklagde betreft

20. De beklagde vraagt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De door haar aangevoerde goede trouw waarmee de plaatsing zou zijn gebeurd, het door haar aangevoerde vertrouwen dat zij in haar hoofdaannemer zou hebben gesteld voor het verkrijgen van de bouwvergunning, de door haar aangevoerde afwezigheid van enige bedoeling om een misdrijf te plegen: al deze aanvoeringen worden tenietgedaan door de vaststelling dat deze beklagde op voorhand rekening hield met de mogelijkheid dat geen stedenbouwkundige vergunning zou worden verkregen en dat zij, niettegenstaande deze wetenschap, de eerste beklagde de opdracht gaf over te gaan tot de uitvoering van de werken zonder voorafgaande vergunning.

Bij de afweging van het risico van strafrechtelijke vervolging tegenover het commerciële voordeel van de reclame-uitrusting, heeft deze beklagde voor dat laatste gekozen. Zij heeft zelfs ermee ingestemd de "volledige

verantwoordelijkheid in verband met alle eventuele gevolgen" van de weigering van de stedenbouwkundige vergunning op zich te nemen.

Deze vaststellingen verzetten zich tegen de toekenning van opschorting.

Deze beklagde voert in dit verband nog aan dat zij een bloeiend beursgenoteerd bedrijf is en dat een effectieve veroordeling verregaande financiële gevolgen zou kunnen hebben. Dit is volstrekt onwaarschijnlijk. De toekenning van opschorting zou tot de onaanvaardbare conclusie leiden dat een handelsvennootschap bewust de strafwet mag overtreden en de voordelen ervan mag plukken maar daarvoor niet, als bloeiende beursgenoteerde vennootschap, de verantwoordelijkheid zou moeten dragen.

21. Evenmin is, zoals hierboven uiteengezet, sprake van overschrijding van de redelijke termijn.

22. De beklagde heeft de bouwovertreiding begaan omdat de reclameborden haar een commercieel voordeel opleverden. Zij heeft daartoe minstens 35.054,87 EUR in deze reclame-uitrusting geïnvesteerd. Zij heeft over de volledige duur van deze investering het voordeel ervan kunnen behouden want de uitrusting werd slechts bij de beëindiging van de huur verwijderd. De reclame-uitrusting was niet noodzakelijk voor de bedrijfsvoering maar leverde blijkbaar een commerciële meerwaarde.

De beklagde heeft aldus haar eigen commercieel belang geplaatst boven het belang dat de gemeenschap heeft bij de naleving van stedenbouwkundige voorschriften. De afdwingbaarheid van in het algemeen belang voorgeschreven regels werd hierdoor ernstig in het gedrang gebracht. Haar houding geeft blijk van een maatschappelijk nefaste overtuiging dat commerciële of economische motieven stedenbouwmisdrijven kunnen rechtvaardigen.

Ongeacht het blanco strafrechtelijk verleden dient om die redenen de hierna bepaalde geldboete te worden opgelegd.

23. Het Openbaar Ministerie vordert ten laste van de derde beklagde de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel begroot op 17.500 EUR.

Het feit dat de derde beklagde bereid was een bedrag te investeren van minstens 35.054,87 EUR (bedrag door aan de hoofdaannemer gefactureerd), kan slechts erop wijzen dat deze reclame-uitrusting haar een reëel commercieel voordeel moet hebben verschaft, het weze in termen van economisch prestige of uitstraling van het bedrijf. Dat de panelen haar geen voordeel verschaften en slechts dienden om haar kantoren tussen andere gebouwen te identificeren, zoals de beklagde aanvoert, is onverenigbaar met economische en commerciële wetmatigheden.

Rekening houdend met de investeringskost en met het feit dat de beklaagde het voordeel van deze investering over de volledige gebruiksduur heeft kunnen gebruiken, kan het wederrechtelijk vermogensvoordeel op minstens het gevorderde bedrag worden begroot.

Het zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat de derde beklaagde het voordeel zou behouden van het misdrijf dat zij heeft gepleegd. De verbeurdverklaring draagt ertoe bij de verstoorde maatschappelijke orde te herstellen door dit voordeel ongedaan te maken.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven werden verkregen, werden niet gevonden in het vermogen van de beklaagde zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een bedrag dat overeenstemt met de geraamde geldwaarde van de verkregen voordelen.

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

24. De wederrechtelijke aangebrachte constructie werd verwijderd zodat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 191, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 39, 40, 41, 41bis, 42, 43bis, 50, 50bis, 66, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlastelegging hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

Verbetert de dagvaarding als volgt: de in de tenlastelegging vermelde kadastrale omschrijving "ten kadaster gekend onder moet luiden als volgt: "ten kadaster gekend onder

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven, verbeterde en bewezen verklaarde tenlastelegging tot een **GELDBOETE van (tweeduizend frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) NEGENDUIZEND NEGENHONDERD EN VIJFTIEN KOMMA VIERENZEVENTIG (9.915,74) EUR.**

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EURO in uitvoering van art. 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en van art. 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43bis van het Strafwetboek van 8.000 EUR, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven, verbeterde en bewezen verklaarde tenlastelegging tot een **GELDBOETE van (tweeduizend frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) NEGENDUIZEND NEGENHONDERD EN VIJFTIEN KOMMA VIERENZEVENTIG (9.915,74) EUR.**

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EURO in uitvoering van art. 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en van art. 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven, verbeterde en bewezen verklaarde tenlastelegging tot een **GELDBOETE van (vierduizend frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) NEGENTIENDUIZEND ACHTHONDERD EENENDERTIG VIJFTIEN KOMMA ACHTENVEERTIG (19.831,48) EUR.**

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenvoertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EURO in uitvoering van art. 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en van art. 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43bis van het Strafwetboek van 17.500 EUR, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Ten aanzien van

Ontslaat van rechtsvervolging voor de hiervoor vermelde betichting.

Laat de kosten in zijn hoofde, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten laste van de Staat.

Veroordeelt de beklaagden
HOOFDELIJK tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 115,86 EUR,

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op **20 november 2007**.

Aanwezig :

- alleenrechtsprekend rechter;
- substituut-Procureur des Konings;
- griffier